

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: A. M., státní příslušnost Nigérie,
t. č. v X,
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie
Moravskoslezského kraje, sídlem 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava,
30. dubna 1682/24,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.1.2018 č. j. KRPT-26949-42/ČJ-2018-070022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3, 4 a 6 zákona č. 326/1999 Sb., zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 (dále jen Nařízení EU č. 604/2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Doba zajištění byla podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy do 27.2.2018.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil existenci vážného nebezpečí jeho útěku. Posouzení je účelově zaměřené na prvky skutkových zjištění svědčící v neprospěch žalobce, ovšem naopak zcela pomíjí ta skutková zjištění, která svědčí v jeho prospěch, tedy zpochybňují existenci vážného nebezpečí útěku. Žalobce poznamenal, že si je vědom ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a dále citoval článek 28 odst. 2 Dublinského nařízení, podle něhož členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu. Takové individualizované posouzení každého jednotlivého případu musí být přezkoumatelné, musí tedy dostatečně vypořádat klíčové okolnosti konkrétního případu. Této povinnosti ovšem žalovaný nedostál. V posouzení existence vážného nebezpečí útěku citelně absentují nabízející se úvahy, jimiž by se žalovaný vypořádal s okolnostmi, které jeho případ individualizují a odlišují od případu standardního zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech schengenského systému.
3. Žalobce poukázal na to, že v jeho případě nelze odhlédnout od toho, že se sám dobrovolně bezprostředně po svém příjezdu do České republiky přihlásil na policii, nijak se nemínil skrývat a poskytl policii veškerou potřebnou součinnost. Vyjádřil úmysl svoji pobytovou situaci řešit. Učinil prohlášení o snaze ucházet se na území České republiky o mezinárodní ochranu, což implikuje nutnost příslušného správního orgánu zabývat se jeho postavením a posoudit, zda jsou naplněny podmínky pro příslušnost České republiky v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Projevil též snahu o řešení své situace vycestováním do Itálie, jakožto země, kde může pobývat na základě žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný tak nezohlednil jako specifickou situaci, tedy okolnost, že bezprostředně poté, co si uvědomil, že se ocitl na území České republiky, měl eminentní zájem svoji situaci řešit a poskytovat veškerou potřebnou spolupráci příslušným správním orgánům. Z jeho jednání tedy nelze vyvozovat, že by se snad hodlal jakkoliv skrývat, sabotovat spolupráci s žalovaným či svévolně opustit Českou republiku a vycestovat nelegálně na území jiných států schengenského prostoru, naopak je zřejmé, že hodlá vyčkat rozhodnutí příslušného správního orgánu o tom, jakým způsobem je třeba řešit jeho pobytovou situaci a je připraven Českou republiku opustit, a to pochopitelně v intencích pokynů příslušného správního rozhodnutí. Nijak nenaznačil, že by hodlal nelegálně vycestovat z území České republiky, nebo že by nehodlal s českými správními orgány dostatečně

Shodu s prvopisem potvrzuje

spolupracovat. Ačkoli nelze odhlédnout od jeho minulosti a jeho nelegálního vstupu na území České republiky, bez významu není ani dobrovolné navázání kontaktu s policií a jeho konstantní spolupráce.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný předně konstatoval, že 31.1.2018 bylo s žalobcem vedeno správní řízení ve věci neoprávněného pobytu na území České republiky a bylo vydáno rozhodnutí dle § 50a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o povinnosti opustit území České republiky ve stanovené lhůtě. Dne 31.1.2018 bylo žalobci rovněž vydáno rozhodnutí o zajištění dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3, 4 a 6 téhož zákona za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, neboť správním orgánem bylo zjištěno, že s žalobcem byl dne 1.2.2018 zahájen postup podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013. V daném případě byla odeslána žádost o převzetí do Italské republiky. Dne 15.2.2018 marně uplynula lhůta pro odpověď italské strany. V souladu s článkem 25 odst. 2 Dublinského nařízení se má za to, že žádosti bylo vyhověno (tzv. implicitní souhlas). Česká republika má v souladu s uvedeným nařízením 6 týdnů na realizaci předání cizince do odpovědného členského státu. Předání žalobce do Italské republiky bude realizováno dne 22.3.2018. Žalovaný dále citoval ust. § 129 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. a uvedl, že za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území. Žalovaný poukázal na to, že Itálie je zemí, se kterou Česká republika přímo sousedí. Žalobce nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu vycestovat, neboť by tím porušil právní předpisy tranzitních zemí. Z jeho vyjádření také vyplývá, že prvotně chtěl cestovat do Rakouska, kde nevlastní žádný pobytový statut a nevlastní žádný jiný doklad, který by jej k této cestě a pobytu opravňoval. Současně pro nedostatek finančních prostředků nemůže zvolit cestu ani leteckou přepravou, a ani není schopen uvést žádnou adresu pobytu v České republice, kde přicestoval dle jeho sdělení do protokolu o podání vysvětlení ze dne 31.1.2018, vlastně omylem. Ze všech výše uvedených důvodů zcela reálně lze předpokládat, že v případě jeho nezajištění, by dokončil úmysl, se kterým přicestoval, a to, že by opustil Českou republiku směrem do Rakouska. V daném případě tedy existuje vážné nebezpečí jeho útěku.
5. Žalovaný dále učinil závěr, že na základě výše uvedených zjištění nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření dle ust. § 123b a § 123c zákona č. 326/1999 Sb. Současně odkázal na konkrétní soudní judikaturu. Uvedl, že po zhodnocení skutkového stavu dospěl k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření je z hlediska jednání žalobce nedostačující a nebyla zde záruka, že

Shodu s prvopisem potvrzuje

by žalobce z území legálně vycestoval. Zdůraznil, že žalobce nedisponoval platným dokladem nebo vízem ani finančními prostředky potřebnými k pobytu na území České republiky a následnému vycestování z území České republiky, a proto žalovaný přistoupil k zajištění. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by v tomto případě bylo neúčelné. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, a to s přihlédnutím k tomu, že žalobce nedisponuje žádnými finančními prostředky a taktéž k předpokládané složitosti přípravy výkonu k předání podle výše uvedeného právního předpisu prostřednictvím odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Doba zajištění byla dne 23.2.2018 prodloužena vydaným rozhodnutím o dalších 30 dnů, tj. do 29.3.2018.

6. Žalovaný dále uvedl, že vydání rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou prezentována v napadeném rozhodnutí. Byl zde tedy naléhavý veřejný zájem na neodkladném ukončení protiprávního jednání žalobce a zabránění jeho pokračování. Při svém rozhodování byl žalovaný povinen posoudit dvě podmínky plynoucí z § 123b odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., a to, zda je žalobce schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování a současně, zda neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon jeho předání. V tomto konkrétním případě žalobce není schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání, neboť se výslovně vyjádřil, že cílem jeho cesty bylo Rakousko. Jelikož je důvod se domnívat, že v případě cizince by uložení zvláštního opatření nesplnilo zamýšlené očekávání a žalobce by území České republiky opustil ilegálně do Rakouska. Uložením zvláštního opatření by tak byl ohrožen výkon jeho předání a takové opatření by bylo neúčinné. Žalovaný se dále v písemném vyjádření zabýval otázkou přiměřenosti zajištění. V závěru vyjádření žalovaný sdělil, že 13.3.2018 správní orgán obdržel žádost odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 13.3.2018 o provedení transferu na mezinárodní letiště Václava Havla k přítomnosti cizince na let č. OK 718 dne 22.3.2018 v 7.00 hodin do Italské republiky. Tudíž důvody zajištění cizince z výše uvedených důvodů nadále trvají.
7. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění a § 172 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
8. Z ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13.1.2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje

z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Podle ust. § 129 odst. 4 téhož zákona, policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

9. V projednávané věci z předloženého správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Dne 29.1.2018 se dostavil na Obvodní oddělení Policie České republiky, Ostrava – Střed žalobce, který předložil hlídce doklad č. 10626103A na jméno A. M., (vydáváný v Itálii žadatelům o mezinárodní ochranu), vydaný dne 6.5.2016 s platností do 15.11.2016 a prodloužený dne 10.4.2017 do 11.4.2018 na jméno A. M., státní příslušnost Nigérie. Žalobce na místní oddělení přivedl občan, kterého náhodně cizinec potkal na ulici a požádal jej, aby mu ukázal, kde je zde policejní stanice. Hlídkou obvodního oddělení Policie ČR bylo dále zjištěno, že žalobce na území České republiky přicestoval autobusem z Itálie, kde byl předtím umístěn v záchytném středisku. Následně byl žalobce dne 29.1.2018 zajištěn hlídkou Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek – Místek, a to dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR a následně eskortován na útvar oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek – Místek. Prohlídkou věcí žalobce byl u něho nalezen dále doklad na jméno J. M., narozen X, státní příslušnost Nigérie, doklad č. X s označením, že byl vydán v Itálii, přičemž zkoumáním uvedeného dokladu bylo zjištěno, že se jedná o padělek. Žalobce v době kontroly nepředložil platný cestovní doklad opatřený vízem, cestovní doklad u něj nebyl ani později nalezen. Lustrací v informačních systémech policie nebylo zjištěno, že by mu někdy bylo uděleno vízum opravňující jej ke vstupu a pobytu na území České republiky. V odpovědi na žádost Policie ČR o poskytnutí informací, jaký pobytový statut má žalobce na území Itálie a zda má ještě vydané jiné platné doklady, které by ho opravňovaly pobývat na území schengenských států, sdělila italská policie, že cizinci A. M., narozen X, státní příslušnost Nigérie byla ukončena platnost pobytu dne 15.11.2016 – doklad č. X. Dne 12.4.2017 si cizinec v Itálii požádal o prodloužení svého pobytu, jeho žádost byla zamítnuta. V současné době nemá žádný platný pobyt na území Itálie. Lustrací v informačních systémech Policie České republiky bylo zjištěno, že žalobci nebylo vydáno oprávnění k pobytu na území České republiky. Lustrace v systému Eurodac byla pozitivní se záznamem v Itálii. Žalobce v protokolu o podání vysvětlení sepsaného s ním v přítomnosti ustanoveného tlumočníka dne 31.1.2018 uvedl, že dne 29.1.2018 se dostavil na oddělení policie v Ostravě a předložil doklad č. X vydaný v Itálii s tím, aby mu poradili, jak se má vrátit zpět do Rakouska. Do České republiky vůbec nechtěl cestovat, jeho cesta měla být ukončena u jeho bratra A. ve Vídni. Jelikož v autobuse usnul, v Rakousku nevystoupil a přijel až do České republiky. Dále sdělil,

Shodu s prvopisem potvrzuje

že jeho záměrem je vrátit se zpět do Itálie, kde má práci v restauraci ve městě Vicenza. Z Itálie odcestoval pouze z důvodu návštěvy bratra v Rakousku.

10. Na základě zjištěných skutečností ze shromážděných podkladů a vyjádření žalobce, dle nichž žalobce vstoupil na území neoprávněně, bez cestovního dokladu a platného víza či jiného povolení opravňujícího k pobytu v České republice a porušil tak povinnost stanovenou v ust. § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., tedy povinnost pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak, a dále skutečnosti, že v průběhu šetření bylo doloženo zjištění na základě záznamu v systému Eurodac shoda s X záznamem v Itálii, a jelikož Itálie je zemí příslušnou k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s nařízením EU č. 604/2013, bylo žalobci dne 31.1.2018 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území dle ust. § 50a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a následně bylo rozhodnuto, že je důvod pro jeho zajištění dle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3, 4 a 6 zákona č. 326/1999 Sb., a to do doby realizace jeho přemístění do země příslušné k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to s odkazem na postup dle Nařízení č. 604/2013.
11. Soud nesdílí námitku žalobce, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro jeho zajištění žalovaným s tvrzením, že u něho neexistovalo vážné nebezpečí útěku (§ 129 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., a článek 28 Nařízení EU č. 604/2013). Rovněž soud nesdílí námitku, že posouzení eventuální existence vážného nebezpečí útěku je žalovaným provedeno nedostatečně a účelově se zaměřením na prvky skutkových zjištění svědčící v neprospěch žalobce. Soud naopak považuje úvahy žalovaného o naplnění této podmínky zajištění (existence vážného nebezpečí útěku) za dostatečné, přezkoumatelné a je z nich zcela zřejmé, na základě jakých skutečností, a proč žalovaný přistoupil k zajištění žalobce, přičemž žalovaný zvažoval především individuální okolnosti jeho situace. Nelze hovořit o nedostatečném a účelově zaměřeném posouzení v neprospěch žalobce. Žalovaný správně poznamenal, že jak žalobce sám do protokolu uvedl již v okamžiku, kdy opouštěl Itálii, bylo cílem jeho cesty Rakousko, nicméně správní orgán zjistil, že zakoupený cestovní doklad dne 28.1.2018 v Itálii byl vystaven na cestu z Itálie do České republiky. Žalobce potvrdil, že v Itálii nevlastní žádné pobytové právo. Žalobce rovněž uvedl, že v České republice nemá v úmyslu zůstat. Žalovaný na základě všech uvedených zjištění učinil závěr, že žalovaný cestováním po státech Evropské unie bez cestovního dokladu nebo jiného oprávnění prokazuje, že nemá zábrany porušovat právní předpisy jak evropského, tak vnitrostátního práva a jeho jednání, kterého se dopustil, nedává záruku, že bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území České republiky do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní či dočasnou ochranu. Zdůraznil, že Itálie je zemí, se kterou Česká republika přímo nesousedí a žalobce jako nelegální migrant nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu vycestovat, neboť by tím porušil právní předpisy tranzitních zemí. Poukázal také na to, že z vyjádření žalobce vyplývá, že prvotně chce do Rakouska, kde nevlastní statut k pobytu. Současně pro nedostatek finančních prostředků nemůže zvolit cestu ani leteckou přepravou, a ani není schopen uvést adresu pobytu v České republice. Po zvážení

Shodu s prvopisem potvrzuje

všech uvedených okolností žalovaný dospěl k závěru, že lze zcela reálně předpokládat, že v případě nezajištění by žalobce dokončil svůj úmysl, s nímž přicestoval, tedy že by se zdržoval neoprávněně na území České republiky, nebo by ji opustil směrem do Rakouska. V daném případě tedy existuje vážné nebezpečí jeho útěku. Dle názoru soudu za tohoto stavu, kdy dosavadní jednání žalobce nedávalo záruku, že bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území České republiky do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní či dočasnou ochranu a Itálie, která je zemí příslušnou k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je zemí s níž Česká republika přímo nesousedí a žalobce jako nelegální migrant nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu vycestovat, přičemž pro nedostatek finančních prostředků nemůže zvolit cestu ani leteckou dopravou a ani není schopen uvést adresu pobytu v České republice, nemůže tvrzení žalobce, že se sám dobrovolně po svém příjezdu do České republiky přihlásil na policii, při proporcionálním posuzování převážet nad jeho výše popsáním dosavadním jednáním. Soud uzavírá, že žalovaný zvážil všechny relevantní okolnosti, nepřekročil meze správního uvážení a své závěry náležitě odůvodnil. Soud proto vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

12. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci nebyl úspěšný a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 19.3.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje

Shodu s prvopisem potvrzuje